

MICHEL BUSSI

N·E·O

2. CELE DOUĂ CASTELE

Traducere din limba franceză
de Cristina Jinga

POLIROM
2025

Cuprins

Câteva dintre personajele acestei povești 7

Anotimpul 1

VARA

1. Tabăra vrăjitoarei.....	13
2. Al șaptelea minister	32
3. Poftă bună!.....	42
4. Diamantul pierdut	55
5. Ospățul lui Gulo-Gulo!.....	60
6. Totem.....	70
7. În pas de lup!	85
8. Voi, cei care plecați, ai noștri ochi veți fi	89
9. Îngerul-demon zburător.....	98
10. Pierre-Sol.....	109
11. Ideea măreață a lui Saby.....	119
12. Cursul fluviului.....	133
13. O sută treizeci și nouă de biserici	140
14. Bun-venit la Norul Roz.....	144
15. Marea! Marea!.....	156
16. Noaptea de la piramidă.....	164
17. Un moment istoric.....	172

Anotimpul 2
TOAMNA

18. Lacrimile unei regine.....	179
19. Clinica părăsită.....	185
20. Cea care încurajează.....	191
21. Parteneri și partener.....	202
22. Pou!.....	212
23. Ochiul lui Horus.....	221
24. Marie-Lune.....	228
25. Închisoarea furnicilor.....	239
26. Fulgi de nea, bănuiele și presupuneri.....	245
27. Kam fiu zo yak.....	257

Anotimpul 3
IARNA

28. Trădarea lui Zyzo.....	265
29. Carnetul de bal.....	271
30. Răzbunarea Mordéliei.....	279
31. Cele două castele.....	285
32. Ochii albaștri.....	292
33. Podul peste gheață.....	297
34. Pădurea Fausses-Reposes.....	301
35. Pierduți!.....	305
36. Salvați!.....	310
37. Singura speranță.....	312
38. O viziune halucinantă.....	317
39. Noul castel.....	324
40. Teoria Frăguței.....	335
41. Procesul Mordéliei.....	340

42. Ucenicul dictator.....347
43. Pere de supliciu și pisici cu nouă cozi.....355

Anotimpul 4
PRIMĂVARA

44. Al treisprezecelea campion.....367
45. O să-ți povestesc totul.....380
46. Marele Bal.....385
47. Marele Control.....400
48. A.S.S.A.Z.A.!409
49. Cele cinci reguli ale Marelui Cerb414
50. Picnic pe colină.....423
51. Trei înghițituri de orz fierbinte.....431
52. Vinovat!.....439
53. Singuri pentru totdeauna.....446
54. Controversa de la Orangerie.....452
55. Cheile pavilionului Rocher463
56. Muschetarele reginei.....475
57. Céleste484
58. Monstrul.....492
59. Să se ridice o nouă lume502
60. Muntele Melcului.....509
61. Imortele.....514
62. Sărutul vrăjitoarei.....519
63. Yak!527
64. De-acum niciodată singuri!.....530
65. Secretul lui Luponéro.....536

Își făcea curaj uitându-se la luna albă care dispărea încetul cu încetul în lumina dimineții. Îi va explica lui Alixe că renunță la cercetările cu Chrysanthe: hieroglifele indescifrabile, mormântul de negăsit al lui Marie-Lune, jurnalul secret al lui Pierre-Sol. Îi va spune că are dreptate, că nu ei sunt răspunzători pentru trecut și că adolescenții din ambele triburi vor fi cu siguranță în stare să înțeleagă greșelile adulților fără să se sfâșie între ei.

— Te-ai trezit deja?

O, nu, Chrysanthe!

Și pacostea aia mică se trezise în zori. Probabil stătea cu ochii pe el și în somn. Laly, în brațele ei, cu părul de lână ciufulit, era îmbrăcată în pijamale.

— Ce faci aici?

— Păi, ca și tine... Cu cât te trezești mai devreme, cu atât ai mai mult timp să cauți.

De partea cealaltă a piramidei, soarele urca pe fațadele caselor și ale bisericilor.

— Nu m-am trezit pentru asta, Chrys. O las baltă! N-o să găsim niciodată explicația hieroglifelor ăloră! Nici măcar nu știm dacă e ceva de găsit...

Zyzo, neliniștit, se uita când la intrarea în pavilionul Soldaților de sub acoperișul de sticlă, când la scara mare. Alixe putea să apară în orice clipă. Soarele, bătând dinspre curtea pătrată, îl orbea, în timp ce luna, spre Livadă, aproape că dispăruse. Chrysanthe se arătă mai ofensată ca niciodată.

— Bineînțeles că e ceva de găsit! Chiar și băiatul ăla din scaunul cu roțile a priceput asta. Nu de căutare te-ai săturat, recunoaște, ci de mine! Chrysanthe-liant. O preferi pe mica ta regină, cu florile ei ofilite pe cap? Pe ea o așteptai? (Ochii lui Zyzo nu mai știau încotro să privească, oriunde decât spre fata aia isterică.) Și uită-te la mine când vorbesc cu tine!

Zyzo prefera să-și ardă ochii la cerul înroșit de soare de deasupra curții pătrate, apoi să-și potolească arsura cu luna de deasupra Livezii albastre-cenușii.

— Mă dezgu..., dădu să strige Chrysanthe.

Băiatul îi puse brusc o mână pe umăr, clătînându-se ca lovit de fulger.

— Cartușul, Chrys, cartușul din carte. Repede, adu-mi aminte cele șase desene.

— O... O lună, zise fata surprinsă. O lună, apoi un cerc, o femeie întinsă, un bărbat în picioare, ochiul lui Horus și mormântul.

— Se citesc chiar în ordinea asta?

— Da, de la dreapta la stânga, pentru că personajele privesc spre stânga.

Zyzo părea brusc entuziasmat.

— Bărbatul și femeia sunt Pierre-Sol și Marie-Lune, de acord?

— Probabil...

— Și luna este înaintea soarelui! Pe toate stelele de pe cer, era atât de evident, de ce nu ne-am gândit la asta mai devreme?

Chrysanthe părea deopotrivă uimită și fascinată.

— La... ce...?

— Chrys, gândește-te, când e luna înaintea soarelui?

— Păi... dimineața?

— Evident, dimineața. Și unde răsare soarele dimineața?

Fata arătă spre curtea pătrată.

— Acolo.

— Exact. La est! Cele două simboluri, soarele după lună, arată într-o singură direcție: estul! Iar ochiul lui Horus este probabil o fereastră, fereastra celei mai estice camere din castel!

Lui Chrysanthe nu-i venea să creadă că soluția putea fi așa de simplă.

— Tu... ai...

— Cum de nu s-au gândit Savanții istorici la asta? continuă Zyzo, antrenat de propriul raționament. Ai dreptate, au căutat ceva mai complicat. Castelul este construit pe axa triumfală a Parisului. Istoria orașului se scrie de la est la vest, Sanctuarul și Luvrul în Evul Mediu, apoi piața Acului, Champs-Élysées, Arcul de Triumf în capăt, celălalt arc modern în depărtare... De la est la vest, după cursul soarelui!

Chrysanthe sări de pe un picior pe altul. O scutură pe Laly și cântă cu voce joasă:

— Am găsit-o! Noi am găsit-o primii. (Se răsuci ca să se arunce în brațele lui Zyzo.) Ești cel mai bun. Te...

Dar băiatul deja dispăruse în direcția curții pătrate. Spre est.

Nu exista nicio îndoială.

Odată ajunși pe strada care mergea de-a lungul curții pătrate, reperară ușor cea mai estică parte a fațadei. Pe ea nu existau ferestre, ci doar o serie de mici guri de aerisire, abia vizibile de-afară, prin care nici măcar o pisică nu s-ar fi putut strecura.

— Aici e, spuse Zyzo. Aici trebuie să fie.

Era convins că o găsisse! Își storcea creierii cu enigma aia de săptămâni întregi și n-avea de gând să renunțe acum, când era atât de aproape să-i dea de capăt. Alixe îl mai aștepta câteva ore. Va găsi mormântul ăla nenorocit, Chrys își va ține promisiunea și va arde cartea, după care avea la dispoziție

cinci luni ca să-i găsească alt partener pentru Marele Bal, fiindcă mâine el se va împăca cu regina lui iubită!

— Nu putem intra, oftă Chrysanthe. Nici măcar Laly n-ar putea să se strecoare înăuntru.

Avea dreptate, dar lui Zyzo îi veni altă idee.

— Rămâi aici, bine? Te uiți cu atenție pe fereastră, asta pare să fie cea mai estică, și imediat ce vezi lumină, bați în geam.

— Cum zici tu, Zyzo, dar...

Încă o dată, băiatul deja plecase. Se echipase cu o torță și o busolă și mergea cât de repede putea spre pavilionul Savanților. Știa că partea aceea a castelului e un adevărat labirint, format din zeci de încăperi în care, aproape în toate, erau îngrămădite diverse antichități, egiptene, desigur, dar și ale altor civilizații despre care el nu știa nimic: etruscă, hitită, feniciană, asiriană. Camere întregi pline cu sarcofage, plăci mortuare și statui în diferite grade de conservare. Mii și mii de obiecte...

Dar el știa unde se duce!

Odată ajuns în pavilionul Savanților, încercă să încetinească pasul și să meargă normal, consultându-și busola doar când era singur. Trecu pe lângă Pastor, cu brațele pline de eprubete multicolore, apoi pe lângă Moébia, care își pusese un trening alb peste pijama. Măi să fie, Savanții se trezesc devreme! Niciunul dintre ei nu se miră să-l vadă pe coridoare.

În mijlocul pavilionului de la est.

Pe măsură ce înainta, locurile deveneau pustii, iar statuile erau acoperite de un strat mai gros de praf. Nimeni nu se aventura prin acele încăperi întunecate, înșesate de lucruri vechi, cele mai îndepărtate de sălile de curs și de laboratoare.

Coridoarele făceau ocoluri lungi. Unele se sfârșeau în fundături și trebuia să se întoarcă. Dar, dacă stăruia, găsea

de fiecare dată o cale de trecere, urmând acul busolei ce indica ora 9.

Tot înainte, spre est!

Coridorul se termină în cele din urmă și se trezi în fața unui perete gri. Era partea cea mai estică a castelului. Un zid gri și șapte uși! Probabil că nimeni nu le mai deschisese de secole, judecând după pânzele de păianjen țesute peste balamale și mânere. Zyzo împinse cu putere și deschise prima ușă. Camera era plină de cutii de carton vechi, mâncate de molii, aranjate pe etajere de fier. Vase de lut zăceau sparte pe podea. Zări câțiva șoareci fugind speriați de flăcările torței sale. O ridică atât cât putu de aproape de singura fereastră minusculă. Probabil că nu oferea decât o rază slabă de lumină când soarele era la zenit. Așteptă o clipă. Dacă Chrysanthe ar fi văzut lumina de partea cealaltă, ar fi bătut în geam.

Nimic. Niciun sunet.

Camera următoare. Niște măști înfricoșătoare îl întâmpinară când deschise ușa. Zeci de ochi păreau să-l privească: maimuțe, șacali, șerpi, câini, pisici, gândaci... Zyzo se cutremură. Toate păreau vii, încă nu pe deplin treze, dar, dacă mai stătea așa vârandu-le torța sub nas, aveau să iasă în cele din urmă din somnul lor lung. Și tot o fereastră îngustă și subțire, la nivelul solului, în curtea pătrată. Și tot nici urmă de Chrysanthe. Oare mai era acolo, așteptându-l de partea cealaltă?

În spatele altei uși, Zyzo era cât pe ce să moară de spaimă. Zece mumii zăceau întinse pe jos, cu bandajele pe jumătate mâncate de șobolani – era ca și cum ar fi intrat în camera morților vii, jumătate schelete, jumătate zombi. Zyzo trebuia să pășească peste ele pentru a apropia torța de gura de aerisire, dar nu auzi nimic dincolo de ea.

A patra și a cincea încăpere erau ocupate de busturi de faraoni sau de zei expuse pe etajere ca niște capete tăiate, și de borcane ciudate, transparente, în care fuseseră conservate tot felul de insecte mici: scorpioni, viespi, tăuni, lăcuste, greieri... „Destul cât să mănânci o iarnă întreagă“, se gândi Zyzo, „Honorat ar ști cu siguranță cu ce sos să le servească!“. Dar afară, de partea cealaltă a ferestrei, tot nu era nimeni.

Zyzo intră în cea de-a șasea cameră. Spre deosebire de celelalte, aceasta era aproape goală. Numai în centru se afla un sarcofag obișnuit, ocru, lipsit de orice motiv decorativ. Mult mai puțin spectaculos decât cele expuse în sălile cele mai frecventate ale Savaștilor. Nimeni n-ar fi ghicit că în această cameră obișnuită se ascunde comoara pe care toți o căutau de săptămâni întregi.

Cioc, cioc, cioc!

Chrysanthe zărise lumina torței lui și bătea în geam.

Așadar, se afla în cea mai estică încăpere din castel.

Ferestruica acesteia era cu siguranță ochiul lui Horus.

Iar în acest sarcofag se odihnea, de zece ani, corpul lui Marie-Lune!